

Dosarul nr.1r-419/22
1-20027263-02-1r-02112022

Judecătoria Hîncești (sediul Central)
Judecător: Mereuță Tamara

DECIZIE

25 ianuarie 2023

mun. *****

Colegiul penal al Curții de Apel *****,
în componența:
Președintele ședinței de judecată, judecător
judecători
cu participarea:
procurorului
avocatului
inculpatului

Spoială Alexandru
Diaconu Mihail și Gîrbu Silvia

Tăut Dorina
Botnaru Ruslan
Ceban Roman

a judecat, în ședință publică, recursul procurorului în Procuratura Anticorupție, Cazacov Elena, declarat împotriva sentinței Judecătoriai Hîncești (sediul Central) nr.1-59/20 din 12 octombrie 2022, în cauza penală privind condamnarea lui

Ceban Roman Grigore, a.n. *****,
originar din Republica Moldova, domiciliat în
mun. ***** , str. ***** ***** , ap. ***** ,
cetățean a Republicii Moldova, studii
superioare, căsătorit, un copil minor la
întreținere, angajat în câmpul muncii, anterior
necondamnat,

pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Codul penal.

Termenul de examinare a cauzei în prima instanță: 26 februarie 2022 – 12 octombrie 2022; în instanța de apel: 02 noiembrie 2022 – 25 ianuarie 2023.

Procedura de citare legal executată.

Asupra recursului, în baza materialelor din dosar și a argumentelor prezentate în ședința de judecată, Colegiul penal -

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriai Hîncești (sediul Central) nr.1-59/20 din 12 octombrie 2022, a fost hotărât: 1) Ceban Roman, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Codul penal, se achită pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, fiind reabilitat deplin. 2) Corpul delict: telefonul mobil personal al cet. ***** de model „Iphone 5 (A1429)”, de culoare neagră, cu IMEI ***** , s/n F2LGM31JF8GH, după definitivarea sentinței- de restituit proprietarului.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, prin rechizitoriu, inculpatul Ceban Roman se învinuiește de faptul că, activând în calitate de inspector în cadrul Biroului Vamal *****, angajat în baza de ordinului nr. ***** din *****, apoi prin ordinul nr. 1457-p din 20.12.2017, numit în calitate de ***** în cadrul aceluiași birou vamal, fiind colaborator vamal în conformitate cu prevederile art. 1 pct. 11) Cod vamal și persoană publică în temeiul art. 123 alin. (2) Cod penal, abilitată, astfel, conform art. 11 lit. f) și j) Cod Vamal și pct. 11) din fișa postului nr. 431 din 23.12.2016, cu atribuții de încasare corectă a drepturilor de import și de efectuare a vămuirii, la data de 02.08.2019, în jurul orei 14:00 minute, aflându-se la Postul Vamal Leușeni, acționând cu intenție directă și din interes material prin facilitarea vămuirii unor bunuri și, acțiuni contrar funcției sale, exprimate prin reducerea taxelor la vămuirea unor bunuri importate din Germania de către *****, prin diminuarea valorii în vamă a acestora, a pretins personal, pentru sine, de la *****, bani ce nu i se cuvin în sumă de 100 euro, echivalent, a 1967, 82 lei, pentru a favoriza vămuirea și achitarea de către ultimul a unei taxe vamale pretinse a fi diminuate, în sumă de 1515 euro, pentru autocamionul de model „Mercedes Benz Sprinter”, cu n/î OS123R. La fel, se învinuiește că a mai pretins de la *****, bani ce nu i se cuvin, în sumă de 50 euro- echivalentul a 983, 91 lei, pentru a favoriza vămuirea și achitarea de către ultimul a unei taxe vamale, de asemenea pretinse a fi diminuate, în sumă de 2000 lei pentru bunurile uzate – o masă din lemn, un lavoar metalic, o microundă, o tumbă și două roți pentru camion, care conform art. 5, alin. (1) lit. b) din Legea nr. 1569 din 20.12.2002, se introduc pe teritoriul Republicii Moldova de către persoanele fizice, fără achitarea drepturilor de import, pretinzând în așa mod, de la ***** în total suma de 150 euro- echivalentul a 2951, 73 lei, însă, deoarece ultimul nu a fost de acord să comită acte de corupție, a refuzat darea banilor pretinși.

Astfel, acțiunile lui Ceban Roman au fost calificate de către organul de urmărire penală în baza elementelor infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Codul penal, după următoarele semne: coruperea pasivă, adică pretinderea personal de către o persoană publică, de bunuri ce nu i se cuvin pentru sine, pentru a îndeplini acțiuni în exercițiul funcției și contrar acesteia.

3. Nefiind de acord cu sentința instanței de fond, procurorul în Procuratura Anticorupție, Cazacov Elena, cu respectarea termenului legal a declarat recurs prin care solicită admiterea recursului, casarea integrală a sentinței Judecătoriei Hîncești (sediul Central) nr.1-59/20 din 12 octombrie 2022, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care a-l recunoaște vinovat pe Ceban Roman în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin.(4) Codul penal și conform prevederilor art. 60 Codul penal, a-l libera de răspundere penală în legătură cu intervenirea termenului de prescripție. În partea ce ține de corpul delict telefonul mobil personal al lui ***** de model „Iphone 5(A1429)”, de culoare neagră, cu IMEI *****, s/n F2LGM31JF8GH, restituit proprietarului, a-l lăsa acestuia.

4. În motivarea cererii de recurs se invocă că, instanța de fond la deliberarea sentinței de achitare nu a analizat în cumul toate probele prezentate de către acuzare, dându-le o apreciere eronată și care nu corespund stării de fapt stabilite în baza probelor acumulate la faza de urmărire penală și examinate nemijlocit în cadrul cercetării

judecătorești. În continuare a notat că, deși inculpatul Ceban Roman nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, vinovăția acestuia a fost dovedită pe deplin, prin totalitatea de probe directe și indirecte, care fiind analizate în cumul dovedesc săvârșirea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de 324 alin.(4) Codul penal. Astfel, atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de judecată a fost demonstrat faptul că, inculpatul Ceban Roman a pretins de la *****, bani în sumă de 100 euro și 50 euro, pentru a îndeplini acțiuni în vederea exercitării funcției sale și anume în vederea diminuării costurilor la introducerea mijlocului de transport în țară, precum și a mărfurilor uzate. În acest sens a indicat că, deși în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești au fost acumulate și prezentate instanței de judecată probe pertinente, concludente, utile și suficiente, care demonstrează fără echivoc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, instanța de fond la adoptarea sentinței nu a dat o apreciere legală și obiectivă circumstanțelor cazului, stabilind eronat și nemotivat lipsa existenței faptului infracțiunii în acțiunile inculpatului. În această formulă relevă că, instanța de judecată la deliberarea sentinței de achitare nu a analizat în cumul toate probele prezentate de către acuzare, dându-le o apreciere contrară probelor acumulate și cercetate în instanța de judecată și care nu corespund stării de fapt stabilite, bazate doar pe declarațiile inculpatului, dând o apreciere critică declarațiilor martorului *****și probei materiale, înregistrărilor audio. În continuare punctează că, sentința are un caracter contradictoriu, or instanța în motivarea sentinței apreciază ca fiind utile și veridice probele prezentate de către acuzare, însă indică la faptul lipsei elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatului, iar în final dispune achitarea inculpatului Ceban Roman pe motivul că nu s-a constatat existența faptului infracțiunii. În această optică, specifică că, aceste circumstanțe denotă faptul, că nu a fost dată o apreciere corect probele prezentate de către acuzarea de stat și cercetate nemijlocit în instanța de judecată, acestea fiind apreciate eronat. În contextul celor specificate supra, enunță că, nu pot fi acceptabile concluziile instanței cu referire la faptul că „...acuzarea nu a prezentat instanței de judecată nici o probă pertinentă, concludentă și verosimilă, din care ar rezulta fapta infracțională imputată ultimului”, precum și „...instanța de judecată apreciază critic declarațiile martorului *****, care fiind audiat în cadrul ședinței de judecată a comunicat instanței, că de către angajatul serviciului vamal Ceban Roman, i s-a cerut mijloace financiare în sumă de 150 euro, or, aceste probe nu coroborează cu alte mijloace de probă cercetate în cadrul ședinței de judecată... mai mult, fiind în contradicție cu acestea”. Or, martorul *****la toate etapele procesului penal a declarat că anume inculpatul Ceban Roman a pretins de la el personal suma de 150 euro, pentru a fi indicată suma diminuată la devamarea mijlocului de transport introdus în țară de martor și a valorii mărfurilor uzate introduse. Subsecvent, în susținerea declarațiilor martorului au fost prezentate instanței de judecată stenogramele convorbirii avute între inculpatul Ceban Roman cu martorul, mijlocul material de probă cu înregistrarea discuției propriu-zise, precum și în cadrul cercetării judecătorești de către martor a fost prezentat și telefonul mobil de pe care a fost efectuată înregistrarea, fiind audiată înregistrarea respectivă, probe care în coroborare confirmă incontestabil veridicitatea declarațiilor martorului și infirmă versiunea de apărare a inculpatului și care contrar probelor invocate a fost pusă la baza sentinței de

către instanța de judecată. Prin urmare, acuzarea consideră că instanța greșit a ajuns la concluzia de a aprecia critic declarațiile martorului *****, iar motivarea în acest sens fiind contrară probelor acumulate și stării de fapt constatate. Concomitent, notează că, prin declarațiile martorilor apărării Pleșca Andrei se confirmă faptul, că anume inspectorul vamal stabilește prețul bunurilor introduse în țară, iar a martorului Barbă Irina se dovedește faptul, că inspectorul află valoarea de la serviciul verificări și îl transmite proprietarului, din ce rezultă că cu proprietarul automobilului are contact exclusiv cu inspectorul vamal și de acesta depinde care sumă va fi indicată pentru devamare, acțiune care intră în atribuțiile acestuia de serviciu inclusiv prin ordinul Serviciului Vamal. Tot aici reține că, instanța a omis de a da o careva apreciere declarațiilor tuturor martorilor apărării, aceasta fiind făcută doar cu referire la declarațiile martorilor Pleșca Andrei și Jeleznîi Dimitrie, iar declarațiile martorului Barbă Irina în general nu au fost incluse în probatoriul administrat în cadrul ședințelor de judecată, ceea ce este inadmisibil și denotă că instanța nu s-a expus cu referire la toate probele prezentate. La fel, a atras atenția că, deși instanța a făcut o apreciere a declarațiilor martorilor Pleșca Andrei și Jeleznîi Dimitrie, aceasta a fost făcută doar sub aspectul comportamentului martorului *****, pe când după cum s-a menționat mai sus declarațiile martorului Pleșca Andrei sunt importante și sub aspectul confirmării faptului că în atribuțiile de serviciu al inspectorului vamal intra stabilirea prețului bunurilor introduse în țară, circumstanță importantă care însă nu a fost luată în considerație de către instanța de judecată. Subsidiar, acuzarea reține că nu poate fi acceptat ca plauzibilă poziția instanței potrivit căreia de către acuzare nu a fost cercetată versiunea de trucare a înregistrării audio, poziție înaintată de către inculpat în cadrul instanței de judecată și acceptată de către instanță și ca rezultat acest fapt a fost tratat de către instanță în favoarea inculpatului. Or, nici de către inculpat și nici de către apărătorul acestuia nu a fost solicitată efectuarea cărorva expertize cu referire la veridicitatea acestora. În contrariul concluziei instanței, se reține, că acuzarea de stat a prezentat suficiente probe care confirmă proveniența înregistrărilor audio, care fiind cercetate confirmă că nu se conțin careva indici al trucării înregistrărilor, circumstanță care combate poziția apărării și care denotă că aceasta este pur declarativă, nefiind susținută prin careva probe. În consecință, susține că, nu este clar care circumstanțe au condus instanța la aprecierea ca fiind pertinentă a poziției apărării, fiind în final acceptată fără echivoc, în detrimentul probelor prezentate de către acuzarea de stat. Astfel, reiterează că, concluzia instanței potrivit căreia partea acuzării nu a prezentat probe din care ar rezulta că în acțiunile lui Ceban Roman există elementele infracțiunii imputate, iar cele prezentate nu sunt suficiente pentru a ajunge la această concluzie, sunt neîntemeiate și nu corespund realității. Prin urmare, conchide că, hotărârea adoptată de instanța de judecată este contrară prevederilor art. 101 alin. (1) Codul de procedură penală care stipulează expres că „Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor”. În speță, specifică că, instanța de judecată a omis aceste prevederi legale și a dat apreciere numai la unele probe. Concluzionând cele relatate, susține că, instanța de judecată la deliberarea sentinței de achitare nu a analizat în cumul toate probele prezentate de către acuzare, dându-le o apreciere contrară probelor

acumulate și cercetate în instanța de judecată și care nu corespund stării de fapt stabilite. Reieșind din cele expuse supra, consideră că, probele examinate în cadrul cercetării judecătorești indică direct asupra vinovăției inculpatului Ceban Roman, iar evenimentele descrise în actul de acuzare au avut loc, consecințele faptelor inculpatului realizându-se în ordinea descrisă în rechizitoriul prezentat și se bazează pe probe pertinente, concludente și legal obținute din cadrul procesului penal, prin urmare sentința urmează a fi declarată ilegală și pe cale de consecință casată.

5. În cadrul ședinței instanței de recurs, *procurorul Tăut Dorina* a susținut recursul declarat, solicitând admiterea recursului din motivele invocate și dispunerea casării sentinței cu rejudecarea cauzei de către ceași instanță în alt complet de judecată, or la momentul examinării cauzei în ordine de recurs este imposibilă administrarea probelor din nou și adoptarea unei sentinței de condamnare. *Avocatul inculpatului Botnaru Ruslan și inculpatul Ceban Roman* au pledat pentru respingerea recursului, cu menținerea sentinței instanței de fond.

6. Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, audiind părțile, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul Penal al Curții de Apel ***** consideră necesar de a admite recursul declarat de procurorul în Procuratura Anticorupție, Cazacov Elena, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești (sediul Central) nr.1-59/20 din 12 octombrie 2022, cu casarea integrală a sentinței și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de fond, în alt complet de judecată, reieșind din următoarele considerațiuni.

7. În conformitate cu art. 437 alin. (1), pct. 1) Codul de procedură penală, (1) Pot fi atacate cu recurs: *1) sentințele pronunțate de judecătorii privind infracțiunile ușoare pentru săvârșirea cărora legea prevede în exclusivitate pedeapsa nonprivativă de libertate.*

8. Conform art. 448 Codul procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. (2) Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

9. Potrivit art. 449 alin. (1), pct. 2), lit. c) Codul de procedură penală, (1) *Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: 2) admite recursul, casând hotărârea, parțial sau integral, și ia una din următoarele soluții: c) dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond dacă este necesară administrarea de probe suplimentare.*

10. Instanța de recurs notează că temeiurile pentru recursul împotriva hotărîrilor judecătorești pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul sunt stabilite exhaustiv conform art. 444 Codul de procedură penală și urmăresc scopul reparării erorilor de drept comise de instanțele de fond.

11. Potrivit art. 448 Codul de procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. (2) Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

12. Ținând cont de particularitățile recursului împotriva sentințelor pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul, instanța de recurs la judecarea recursului nu poate controla fondul cauzei, ea trebuie să accepte constatarea de fapt stabilită de instanța de fond.

13. În cauza *Tierce s.a. versus San Marino, 2000*, Curtea a indicat că instanța de recurs în cazul în care nu este prevăzută calea de atac a apelului, „au obligația de a examina o cauză în fapt și în drept și nu pot preceda la o apreciere globală asupra vinovăției sau nevinovăției inculpatului, fără a-l asculta și fără a evalua în mod direct elementele de probă prezentate de părți”.

14. Conform art. 101 alin. (1) și (4) Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

15. În conformitate cu art. 384 alin. (3) Codul de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

16. Conform art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

17. Potrivit art. 394 alin. (1), pct. 1) și 2) Codul de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.

18. Ținând cont de art. 119 din Constituție, se notează că împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și organele de stat competente pot exercita căile de atac, în condițiile legii.

19. Căile de atac reprezintă mijloace procedurale, prin intermediul cărora părțile interesate au posibilitatea de a solicita și obține casarea hotărârilor judecătorești neîntemeiate sau ilegale.

20. Astfel, modul în care este reglementat controlul judiciar efectuat de către instanțele de apel și de recurs creează condiții pentru repararea greșelilor comise de prima instanță, rămânând în autoritatea lucrului judecat doar hotărârile legale și întemeiate.

21. Așa dar, instanța de recurs reține că organul de urmărire penală a înaintat învinuirea inculpatului Ceban Roman în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin.(4) Codul penal, conform semnelor calificative: „coruperea pasivă, adică pretinderea personal de către o persoană publică, de bunuri ce nu i se cuvin pentru sine, pentru a îndeplini acțiuni în exercițiul funcției și contrar acesteia”.

22. În consecință, instanța de fond a dispus achitarea lui Ceban Roman de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Codul Penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, fiind reabilitat deplin.

23. Colegiul Penal reieșind din procedura judecării recursului notează că în cazul în care prin recurs se contestă o sentință de achitare sau de încetare a procesului pentru a fi cercetate probele, este necesară întocmirea procesului-verbal al ședinței de judecată în conformitate cu prevederile art. 336 Codul de procedură penală.

24. Faptul dat se impune ținând cont de dispozițiile art. 6 din Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, așa cum acestea au fost interpretate și aplicate, cât și de prevederile art. 415 alin. (2¹) Codul de procedură penală, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, instanța de apel nu poate dispune condamnarea persoanei fără audierea acesteia în ședința de judecată a instanței de apel.

25. Instanța de recurs nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare, bazându-se exclusiv pe lucrările primei instanțe, care conțin declarațiile martorilor și ale inculpatului din același dosar, în temeiul cărora a fost achitat de prima instanță.

26. După o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, acuzatorul de stat este obligat în instanța de apel să solicite o nouă audiere atât a inculpatului, cât și a martorilor acuzării, declarațiile cărora sunt probe în acuzare, în măsură să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

27. Administrarea respectivelor mijloace de probă se desfășoară după regulile generale prevăzute pentru prima instanță, fiind aplicat principiul nemijlocirii, ce permite instanței să perceapă direct faptele și împrejurările relatate de părți sau martori, precum și reacțiile acestora la întrebările adresate.

28. Celelalte declarații și probe materiale în acuzare examinate în prima instanță, urmează în mod obligatoriu să fie verificate prin citirea lor în ședința de judecată a instanței de apel de către procuror.

29. Instanța de recurs, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, poate din oficiu să verifice probele administrate de prima instanță, însă fără a înrăutăți situația inculpatului.

30. În cadrul ședinței de judecată în instanța de recurs s-a constatat că instanța de fond l-a achitat pe inculpatul Ceban Roman, din motiv că nu s-a constatat în acțiunile acestuia, existența elementelor infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Codul penal, axându-se pe faptul că acuzarea nu a prezentat instanței de judecată nici o probă pertinentă, concludentă și verosimilă, din care ar rezulta fapta infracțională imputată ultimului.

31. În acest sens, Colegiul penal, atrage atenția asupra faptului că, instanța de fond nu a analizat minuțios circumstanțele esențiale ale cauzei, și anume instanța a efectuat o analiză eronată, de fapt și de drept, a circumstanțelor cauzei la emiterea unei sentințe de achitare în privința inculpatului Ceban Roman în raport cu probele utile, pertinente și concludente, administrate la faza de urmărire penală și prezentate, cercetate și examinate nemijlocit în ședința de judecată în cauza dată, care fiind apreciate în ansamblu prin prisma prevederilor art. 1, art. 19 și art.101 Codul de procedură penală, coroborate între ele, dovedesc incontestabil bănuiala rezonabilă de săvârșire a infracțiunii incriminate de către inculpat.

32. Astfel, instanța de recurs apreciază ca neîntemeiate argumentele instanței de fond, referitor la faptul că, „...acuzarea nu a prezentat instanței de judecată nici o probă pertinentă, concludentă și verosimilă, din care ar rezulta fapta infracțională imputată ultimului”, precum și „...instanța de judecată apreciază critic declarațiile martorului *****, care fiind audiat în cadrul ședinței de judecată a comunicat instanței, că ...de către angajatul serviciului vamal Ceban Roman, i s-a cerut mijloace financiare în sumă de 150 euro, or, aceste probe nu coroborează cu alte mijloace de probă cercetate în cadrul ședinței de judecată... mai mult, fiind în contradicție cu acestea”.

33. Or, în acest sens, urmează a fi reținut că, martorul *****a oferit declarații veridice, credibile la toate etapele procesului penal și anume că inculpatul Ceban Roman a pretins de la el personal suma de 150 euro, pentru a fi indicată suma diminuată la devamarea mijlocului de transport introdus în țară de martor și a valorii mărfurilor uzate introduse, declarații care au fost confirmate prin totalitatea de probe administrate în cauza dată, care integral confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate și combat versiunea ultimului.

34. Subsecvent, Colegiul Penal constată că, în susținerea declarațiilor martorului *****au fost prezentate instanței de judecată stenogramele convorbirii avute între inculpatul Ceban Roman cu martorul, mijlocul material de probă cu înregistrarea discuției propriu-zise, precum și în cadrul cercetării judecătorești de către martor a fost prezentat și telefonul mobil de pe care a fost efectuată înregistrarea, fiind audiată înregistrarea respectivă, probe care în coroborare confirmă incontestabil veridicitatea declarațiilor martorului și infirmă versiunea de apărare a inculpatului și care contrar probelor invocate a fost pusă la baza sentinței de către instanța de judecată.

35. În acest context, urmează a fi notat că, instanța de fond greșit a ajuns la concluzia de a aprecia critic declarațiile martorului *****, iar motivarea în acest sens fiind contrară probelor acumulate și stării de fapt constatate.

36. Subsidiar, Colegiul Penal menționează că, instanța a omis de a da o careva apreciere declarațiilor tuturor martorilor apărării, aceasta fiind făcută doar cu referire la declarațiile martorilor Pleșca Andrei și Jeleznii Dimitrie, iar declarațiile martorului Barbă Irina în general nu au fost incluse în probatoriul administrat în cadrul ședințelor de judecată, ceea ce este inadmisibil și denotă că instanța nu s-a expus cu referire la toate probele prezentate.

37. Consecvent, instanța de recurs notează că, nu poate fi acceptată ca plauzibilă poziția instanței potrivit căreia de către acuzare nu a fost cercetată versiunea de trucare a înregistrării audio, poziție înaintată de către inculpat în cadrul instanței de judecată și acceptată de către instanță și ca rezultat acest fapt a fost tratat de către instanță în favoarea inculpatului. Or, urmează a fi reținut că, nici de către inculpat și nici de către partea apărării nu a fost solicitată efectuarea cărorva expertize cu referire la veridicitatea acestora.

38. Reieșind din circumstanțele conturate, în contrariul concluziei instanței de fond, se reține, că acuzarea de stat a prezentat suficiente probe care confirmă proveniența înregistrărilor audio, care fiind cercetate confirmă că nu se conțin careva indici al trucării

înregistrărilor, circumstanță care combate poziția apărării și care denotă că aceasta este pur declarativă, nefiind susținută prin careva probe.

39. Așa dar, Colegiul penal reiterează că, cercetând materialele cauzei penale, instanța de recurs constată că, instanța de fond la emiterea sentinței de achitare a dat o apreciere incorectă, tendențiosă a probelor, inclusiv prin ocuparea unei poziții favorabile inculpatului și interpretarea eronată a prevederilor normelor de drept material și procesual aplicabile speței.

40. Astfel, din cele menționate rezultă că instanța de fond nu a apreciat corect probele conform art.101 Codul de procedură penală, care prevede că fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

41. Colegiul Penal raportând cele menționate supra la speța supusă examinării constată că acuzatorul de stat contestă cu recurs, legalitatea și temeinicia sentinței primei instanțe și prin care se solicită pronunțarea unei sentințe de condamnare în privința inculpatului Ceban Roman în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Codul Penal.

42. Reieșind din procedura de judecare a recursului, instanța de recurs notează că în acest context nu poate fi controlat fondul cauzei, or, instanța de recurs trebuie să accepte constatarea de fapt stabilită de instanța de fond.

43. Tot în acest context, urmează a fi notat faptul că prin recursul declarat de acuzatorul de stat se contestă o sentință de achitare, în acest sens fiind imperativă audierea inculpatului și a martorilor, cercetarea probelor și întocmirea procesului-verbal al ședinței de judecată în conformitate cu prevederile art. 336 Codul procedură penală, acțiuni care nu pot fi întreprinse la judecarea recursului, respectiv, instanța de recurs nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare, bazându-se exclusiv pe lucrările primei instanțe, care conțin declarațiile martorilor și ale inculpatului din același dosar, în temeiul cărora instanța de fond a dispus achitarea inculpatului, din motiv că fapta inculpatului nu conține elementele infracțiunii.

44. Totodată, instanța de recurs notează că în jurisprudența CEDO s-a statuat că dreptul de acces la o instanță acoperă și dreptul de a introduce apel sau recurs, în măsura în care astfel de căi de atac sunt reglementate de legislația națională.

45. Căile de atac reprezintă mijloace procedurale, prin intermediul cărora părțile interesate au posibilitatea de a solicita și obține casarea hotărârilor judecătorești neîntemeiate sau ilegale.

46. Astfel, modul în care este reglementat controlul judiciar efectuat de către instanțele de apel și de recurs creează condiții pentru repararea greșelilor comise de prima instanță, rămânând în autoritatea lucrului judecat doar hotărârile legale și întemeiate.

47. De asemenea, finalitatea și rațiunea căilor de atac constituie și asigurarea aplicării uniforme a legilor de către toate instanțele judecătorești.

48. În conformitate cu art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, 1. Orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară. Exercitarea acestui drept,

inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, sunt reglementate de lege. 2. Acest drept poate face obiectul unor excepții în cazul infracțiunilor minore, definite prin lege, sau când cel interesat a fost judecat în primă instanță de către cea mai înaltă jurisdicție ori a fost declarat vinovat și condamnat ca urmare a unui recurs împotriva achitării sale.

49. În jurisprudența CEDO, în cauza *Krombach vs Franța*, 13 mai 1991, Curtea a menționat că statele contractante dispun în principiu de o marjă largă de apreciere în determinarea exercitării dreptului stabilit de articolul 2 al Protocolului 7 la Convenție. Astfel, rejudecarea de către o instanță superioară a condamnării ori a pedepsei aplicate poate implica ambele aspecte, atât fondul cauzei, cât și chestiunile de drept, ori limitată numai la examinarea dreptului. Totuși, orice restricție conținută în legislația națională ce ține de dreptul la rejudecarea cauzei menționată în acest articol trebuie, prin analogie cu dreptul de acces la un tribunal conținut în articolul 6 paragraf 1 din Convenție, să urmărească un scop legitim și să nu pună în discuție însăși esența acestui drept.

50. Colegiul Penal reieșind din limitele judecării recursului constată că la această etapă, instanța de recurs nu este abilitată cu dreptul de a audia inculpatul și martorii, de a cerceta probe și de a întocmi proces-verbal al ședinței de judecată, iar în vederea creării părții acuzării și părții apărării condițiile necesare pentru cercetarea multilaterală și în deplină măsură a circumstanțelor cauzei, deoarece audierea inculpatului și a martorilor este o procedură obligatorie prin prisma prevederilor art. 6 din Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, în cazul în care se dispune condamnarea persoanei după o sentință de achitare, se impune adoptarea soluției prevăzute de art. 449 alin. (1), pct. 2), lit. c) Cod procedură penală, și anume dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de fond dacă este necesară administrarea de probe suplimentare.

51. În acest sens, Colegiul penal relevă și faptul că potrivit jurisprudenței CtEDO, (în cauza *Luka contra României din 21.07.2009*) se evidențiază, că art. 6 CEDO implică faptul că deciziile instanțelor trebuie să precizeze în mod suficient motivele pe care se întemeiază, astfel încât să arate că părțile au fost ascultate și să garanteze posibilitatea unui control public al administrării justiției.

52. Altfel spus, art. 6 îi atribuie „instanței” obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor părților, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora și fără a fi înțeleasă ca implicând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van der Hurk împotriva Olandei, din 19 aprilie 1994*). Curtea evidențiază, că trebuie să se țină seama de relevanța și incidența argumentului sau motivului cu privire la care instanța nu s-a pronunțat la încheierea cauzei *Jahnke și Lenoble împotriva Franței (dec.)*, nr. 40490/98, CEDO 2001-IX; și *Dima împotriva României, 16 noiembrie 2006*.

53. Elucidarea tuturor împrejurărilor expuse supra are o mare importanță la examinarea corectă a cauzei, ceea ce instanța care a examinat fondul nu a efectuat, prin ce a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, care neapărat servește drept temei pentru anularea sentinței atacate, cu trimiterea cauzei la rejudecare.

54. Astfel, reieșind din faptul că erorile admise de către instanța de fond nu pot fi reparate de către instanța de recurs, Colegiul Penal va remite cauza dată la o nouă reexaminare în instanța de fond.

55. La o nouă examinare, instanța de fond urmează să țină cont de cele enunțate mai sus și să emită o sentință legală, întemeiată și motivată în strictă conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

56. Pentru motivele expuse mai sus, în conformitate cu art. 449 alin. (1), pct. 2), lit. c) Codul procedură penală, Colegiul Penal va admite recursul declarat de procurorul în Procuratura Anticorupție, Cazacov Elena, cu casarea integrală a sentinței Judecătorei Hîncești (sediul Central) nr.1-59/20 din 12 octombrie 2022 și trimiterea cauzei la rejudecare către instanța de fond, în alt complet de judecată.

57. În conformitate cu art. art.437, 441, 442, 443, 444, 448, 449 alin. (1), pct. 2), lit. c) Codul de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel *****, -

DECIDE:

Se admite recursul procurorului declarat împotriva sentinței Judecătorei Hîncești (sediul Central) nr.1-59/2020 din 12 octombrie 2022, casează această sentință și trimite cauza la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecător

Spoială Alexandru

judecător

Diaconu Mihail

judecător

Gîrbu Silvia